

Ο σύγχρονος φασισμός και οι εχθροί του

Ίσως είναι το πιο βασικό πρόβλημα της αντίληψης μας. Όταν σηκώνουμε το βλέμμα για να δούμε τον κόσμο, αυτός μοιάζει με ένα άθροισμα πραγμάτων. Καμία καρέκλα δεν θα έρθει να σου πει ποιός/α καθόταν εκεί πριν μισή ώρα. Κανένας δρόμος δεν μαρτυρά ποιού/ες τον έχουν περπατήσει. Τα πράγματα είναι πράγματα. Είναι αντικειμενικά. Είναι γεγονότα. Και ως τέτοια είναι ακατανόητα. Αν είναι, όμως, κανείς/καμία πιο προσεκτικός/η, αν ξεκινήσει να κοιτάζει με μεγαλύτερη προσήλωση τον κόσμο θα ξεκινήσει να παρατηρεί πως τα πράγματα αλλάζουν διαρκώς χέρια. Πως κάθε χέρι κάτι αφήνει πάνω τους. Τα καταστρέφει ή τα ανακατασκευάζει. Οι καρέκλες κι οι δρόμοι μιλάνε. Χρειάζεται υπομονή για να ακούσεις. Να δεις τα πράγματα να ομολογούν τις μεταξύ τους σχέσεις. Με αυτό στο μυαλό ξεκινάμε και αντιλαμβανόμαστε καθετί που εμφανίζεται μπροστά μας ως πολύ συγκεκριμένο. Κάθε αντικειμενική υπόσταση, είτε είναι ιστορικό συμβάν (π.χ. ένας πόλεμος, η τρέχουσα πανδημία κ.ο.κ.), είτε είναι ένα πράγμα, κρύβει μέσα στην πραγματική αντικειμενικότητά του πολλά περισσότερα. Κρύβει τα χέρια, τα μυαλά, τις σχέσεις που έχουν χρειαστεί για να το φέρουν μπροστά στα μάτια μας. Κάθε αντικειμενικότητα είναι μυστικιστική. Και πως διαλύουμε τα μάγια; Ξεκινάμε από το συγκεκριμένο. Το περιγράφουμε ικανοποιητικά. Περνάμε στο πολλαπλό, ανοίγουμε τις πτυχώσεις του, τις μελετάμε ξεχωριστά. Από αυτές ξαναφτιάχνουμε το συγκεκριμένο. Επιστρέφουμε στο αντικειμενικό, το οποίο όμως πλέον είναι προσπελάσιμο, κατανοητό. Και όχι μόνο αυτό. Αν μπορούμε να καταλάβουμε πως φτιάχτηκε κάτι, μπορούμε να καταλάβουμε και πως αλλάζει.

Κάπως έτσι καταφέραμε οι δυο-τρεις μήνες του lockdown να μην πέσουν στα κεφάλια μας σαν καρέκλες, γιατί σαν τέτοιες έμοιαζαν οι προσταγές που εκσφενδονίζονταν από τους καταπέλτες της κρατικής δημαγωγίας. Το καταφέραμε εξαντλώνοντας τις αντοχές μας, συζητώντας πολλές ώρες, επικοινωνώντας με τους φίλους/ες και τους συντρόφους/σες ακόμα περισσότερες. Ακούσαμε φόβους, υπονίες και αγωνίες. Και φυσικά κυκλοφορούσαμε στην πόλη, είτε γιατί μας υποχρέωνε η μισθωτή εργασία, είτε γιατί δείξαμε ενστικτωδώς απειθαρχία στις κρατικές προσταγές. Κάπως έτσι καταλάβαμε, πως τέρατα δεν υπάρχουν. Ο covid-19 και τα lockdown που ήρθαν μαζί του όρισαν μια αντικειμενική πραγματικότητα. Και εμείς, πέρα από το να

διαβάζουμε και να συζητάμε γι' αυτήν, επιλέξαμε να εξερευνούμε τις πτυχές που όριζε η καθημερινότητα μας. Να τις ζούμε και παράλληλα να τις συζητάμε. Και στο τέλος να έρθουμε πίσω με τον covid-19 ως κοινωνική σχέση. Το lockdown, τα περιοριστικά μέτρα, όλοι οι παραλογισμοί της διακυβέρνησης στην εποχή της πανδημίας ξεκίνησαν να γίνονται πιο κατανοητά από τη στιγμή που: α) συζητήσαμε συστηματικά περί της γενικής πλανητικής και της ειδικής ελληνικής διάστασης του covid-19, β) προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε το τι σημαίνουν όλα αυτά για φίλους/ες, συντρόφους/ες και συναδέλφους/ες, πως και αν ο covid-19 άλλαξε τη καθημερινότητα τους, γ) πήραμε στα σοβαρά τους τρόπους που αντέδρασαν τα συντροφικά μας εγχειρήματα, δ) επιστρέψαμε στην κατανόηση και την καταγραφή της συγκυρίας έχοντας νέα προβλήματα προς επίλυση.

Το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας, είναι ξανά αφιερωμένο στον covid-19 και τη διαχείριση του. Στο προηγούμενο, μισο-ψηφιακό, μισο-χάρτινο τεύχος είχαμε προσεκτικά τεκμηριώσει την καπιταλιστική κρίση υπερ-συσσώρευσης που εξυφαινόταν ήδη από τον Σεπτέμβριο του 2019. Υπ' αυτή την οπτική τα «μέτρα» που πήραν τα πρωτοκοσμικά κράτη για τον covid-19 έμοιαζαν λιγότερο με «μέτρα ανάσχεσης της εξάπλωσης του ιού» και περισσότερο με μέτρα αναδιάρθρωσης που εφάπτονταν ακριβώς στις ανάγκες της κρίσης. Παράλληλα, επιχειρήσαμε να δείξουμε πώς οι επιστήμες που ενεπλάκησαν σε κάθε στάδιο διαχείρισης της «πανδημίας», είχαν την κρατική ιδεολογία εγκιβωτισμένη εν των γεννάσθαι τους. Νομιμοποιούσαν ή φυσικοποιούσαν την κρατική πολιτική γιατί είχαν στον πυρήνα τους την ιδεολογία του κράτους. Σε αυτό το τεύχος, συνεχίζοντας την «πολιτική οικονομία της πανδημίας», διαπιστώνουμε πως ο covid-19 στέκεται στην τομή τεσσάρων κρίσεων: α) κρίση υπερσυσσώρευσης, β) κρίση αναπαραγωγής της ταξικής σχέσης, γ) κρίση της παγκοσμιοποίησης/φιλελευθερισμού, δ) κρίση του γεωπολιτικού status quo. Συνεχίζουμε εξειδικεύοντας στην ελληνική περίπτωση, στους μετασχηματισμούς που έφερε ο covid-19 στην εργασία, στην οργάνωση του κράτους και τη διαχείριση των μειονοτήτων. Τέλος επιχειρούμε να χαρτογραφήσουμε παράλληλα τον καινούργιο περίεργο κόσμο των τεχνολογιών της βιο-ασφάλειας και της σύγχρονης ιατρικής και ψυχιατρικής.

Με περισσότερη η λιγότερη επιτυχία φτιάξαμε έναν διαφορετικό covid-19. Είδαμε μέσα του την λεγόμενη «4^η βιομηχανική επανάσταση», την κρίση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, τον μισθό, τις βασικές μας ανάγκες και το κράτος.

Αξιοποιήσαμε την εμπειρία. Αξιοποιήσαμε και τον πολιτικό πλούτο που παράγουν οι σύντροφοι/σες μας. Όσα έχει γράψει και δηλώσει δημόσια η συνέλευση του *Game Over* για τις νέες-τεχνολογίες. Οι κόντρες του *antifa community* και ο τρόπος που φέρνουν στο προσκήνιο το ελληνικό κράτος ως τον βασικό πολιτικό αντίπαλο για το πολυεθνικό προλεταριάτο. Οι απόψεις που έχει κατεθέσει η *Εργατική Αντιφασιστική Δράση* ενάντια στα ντόπια αφεντικά. Διαπερνούν όλα όσα θα δείτε γραμμένα στις υπόλοιπες σελίδες αυτού του τεύχους.

Το editorial του προηγούμενου τεύχους έκλεινε με ένα αίτημα: Να ξεκινήσουμε να συντάσουμε ένα σύγχρονο προλεταριακό εμπειρισμό. Μια πολιτική πρακτική που να συνθέτει την εμπειρία της οργάνωσης, την προλεταριακή εμπειρία και την θεωρία που έχει γεννήσει το εργατικό κίνημα. Ξεκινήσαμε να βλέπουμε ένα πανούργο ιό. Στην συνέχεια είδαμε τα κράτη να συρρικνώνουν βιαία της βασικές μας ανάγκες, τους γιατρούς να μας χορηγούν θεραπείες και φάρμακα τηλεφωνικά. Είδαμε τον υγιεινισμό να διασπείρει την καχυποψία γύρω από την ενσώματες επαφές. Είδαμε τα αφεντικά μας να μετατρέπουν τα σπίτια μας σε εργασιακούς χώρους. Είδαμε μπάτσους να εισβάλλουν σε οικισμούς ρομά και σε μειονοτικά χωριά. Είδαμε τους ψυχικά πάσχοντες να κλειδώνονται στις κλινικές τους. Με αυτόν τον τρόπο φτάσαμε στο συμπέρασμα που κυοφορείται στις σελίδες που ακολουθούν: Αν θέλουμε να σταθούμε απέναντι στον φασισμό της νέας εποχής πρέπει να τον τοποθετήσουμε εκεί που γεννιέται. Στον τρόπο που τα αφεντικά διαχειρίζονται την εργασία μας και στον τρόπο με τον οποίο οι τεχνολογίες της βιο-ασφάλειας κωδικοποιούν τον καταμερισμό της εργασίας μας, το σώμα και τις σχέσεις μας.

Και κάτι ακόμα. Ζούμε μετά το τέλος της Ιστορίας. Το γνωρίζουμε. Και γι' αυτό καμία δυστοπία δεν ταιριάζει στους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου. Ο σύγχρονος φασισμός ευτυχώς δεν μας βρήκε πειθαρχημένους/ες. Η σύγχρονη εργατική τάξη ανάμεσα στο φόβο, τον καταναγκασμό και την εκμετάλλευση, κατά τη διάρκεια της πανδημίας συνέχισε να δυσπιστεί, να δυσαρεστείται και να αντιστέκεται. Και το σημαντικότερο: συνέχισε να μην πειθαρχεί όσο κι αν τα media διακήρυτταν το αντίθετο. Με μάσκες ή χωρίς, με γάντια ή χωρίς, με μπερδεμένη ή καθαρή συνείδηση, η καθημερινότητα των εργατών/τριών υπήρξε μια καθημερινότητα δομικά ενάντια στις προσταγές του covid-19. Το ξέρουμε. Και γι' αυτό πρέπει να σταθούμε, να εξηγήσουμε, να υπερασπιστούμε, να διδαχτούμε από τις στιγμές απειθαρχίας των εργατών/τριών απέναντι στις τεχνολογίες της βιοασφάλειας και στα νέα εργασιακά ήθη

που γεννούν οι προσαγές των αφεντικών. Η νέα συγκυρία έφερε μαζί της ένα παλιό μάθημα: η σύγχρονη εργατική τάξη είναι ο μόνος πραγματικός εχθρός του σύγχρονου φασισμού. Και είναι ιστορικά αναγκασμένη να το γνωρίζει.